

Виходить у Львові щодня (крім неділь і гр. кат. свят) о 5-ій годині по полудні.

Редакція і Адміністрація: уліція Чарнецького ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати поштової.

Рекламації незапечатані вільні від оплати поштової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівської“.

Передплата у Львові в агенції дневників пасажа Гавсмана ч. 9 в ц. к. Старостях на провінції:
на цілий рік ар. 2.40
на пів року „ 1.20
на чверть року „ — 60
місячно . . . „ — 20
Поодинокое число 1 кр.
З поштовою пересилкою:
на цілий рік ар. 5.40
на пів року „ 2.70
на чверть року „ 1.35
місячно . . . „ — 45
Поодинокое число 3 кр.

Вісти політичні.

(Цісар в Празі. — Цісарські маневри в Чехії. — Часописи о покликанню Хлюмецького до Ішлю. — З процесу Драйфуса.)

В переїзді на маневри цісар приїхав вчора в полудне до Праги, повитаний намістником гр. Куденгове, бурмістром др. Подліпним і иншими достойниками. При вїзді поїзду на дворець відовдали ся гучні оклики Slava і Noch. Перед прибраним зелению двірцем уставила ся рада міска, делегації доохрестних громад і инші депутації. Бурмістр др. Подліпни виголосив промову, в котрій підвів чувства вірности мешканців Праги, що все стоять вірно при престолі; бесідник просив цісаря, аби в будучности довше задержав ся в Празі і своєю гостинною зложив немов завдаток лепших часів для цілого чеського краю. — Цісар відповів насамперед по чеськи, що приймає з радостію вискази преданности і заяву вірности та докази льобяльних чувств для цісарського дому. Відтак по німецьки заявив цісар, що добро корольової столиці лежить ему дуже на серці і бажав місту Празі, аби користало в добродійстві спокійного і безнастанного розвитку. Відтак удав ся цісар до салі на двірці і почтив розмовою представлених ему членів міської ради і инші особи. Монарх відїхав серед звуків цісарського гитну і одушевлених окликів.

О годині 4-ій пополудні прибув Цісар до Чеської Липи, в окрестности котрої відбувають ся великі цісарські маневри. На повитане Монарха ставила ся міска репрезентація, різні

товариства, молодіж шкільна і ин. В хвили, коли поїзд вїздив до стації, заграла музика Цісарський гимн, а з тисяча грудий озвали ся оклики в честь Цісаря. Монарх, вислухавши промови одного з міських радних удав ся серед одушевлених окликів громадно зібраного населеня, вистрїлів з моздрів і звуків дзвонів в дальшу подорож до Райхштадту. Тут повитали Цісаря: архикнязь Райнер, маршалок краєвий кн. Лобкович, шеф генерального штабу барон Бек, начальники різних властей, репрезентація міска і представителі доохрестних сіл. Монарха повитано одушевленими окликами. Цісар повитав сердечно архикнязя Райнера, подав руку кн. Лобковичеві і ген. Бекови, вислухав бесіди бурмістра Райштадту, почтив короткою розмовою багатого осіб, а відтак удав ся з архикнязем Райнером серед гуку вистрїлів до замку. В дорозі до замку утворила шкільна молодіж і репрезентація сільських громад шпалір. Музики грали народний гимн. Перед замком зібрали ся вільні від служби офіцири і управителі маневрів. О годині 5-тій удїляв Цісар аудіенції і приймав депутації, а вечером відбув ся обід, в котрім взяли участь архикнязь Райнер, маршалок краєвий, намістник, шеф генерального штабу, заграничні атташе і т. д.

Neue fr. Presse обговорюючи покликане бар. Хлюмецького до Ішлю, каже, що оно вказує на близьке уступлене гр. Туна і що гр. Тун може вже не явить ся перед парламентом. — Politik пише: Кілько разів бар. Хлюмецький являє ся на пляні політичній, все то щось значить. Теперішнє покликане его до Ішлю має тим більше значіне, що Хлюмецький єсть провідником вірно конституційної більшої посїлости і конституційної партії палати панів. То

прибирає ще більше значіне в теперішній хвили, коли як раз Цісар приїдуть до Чехії і коли внутрішні справи, супротив близького скликаня парламенту приходять знов на дневний порядок. Може бути, що публіка вже вскорі дізнає ся о вислідах і цілях Хлюмецького до Ішлю.

Вчорашнє засідане процесу Драйфуса не мало в собі нічого цікавого. Переслухано дальше кількох свідків, між ними двох знатоків письма, котрі силували ся доказати, що автором бордеро єсть Естергази, і кількох військових. При кінци засіданя заявив правительственный комісар, що міністерство війни дозволило дати трибуналови тайні акти в справі нових пушок, котрих тайну мав Драйфус видали. Ті акти будуть відчитані на тайній засіданю. Слїдуюче засідане відбуває ся нині.

НОВИНИ.

Львів дня 31-го серпня 1899.

— З Бразилії о. Роядольський пише між иншим: Близші відомости дотично життя Русинів в Р. Кліро подам або я сам, або може хто з наших людей в півн.-амер. „Свободі“. Тимчасом згадаю лиш коротко, що Русини на кольонї БарраФей поставили нову церков, трохи меншу як на 5 кольонї, віддалену від церкви на 5. кол. двайдять чотири км. Посвячене єї відбуло ся при великім здивіи народа з всіх кольонї Ріо-Кларских і БарраФейских дня 11-го липня 1899 р. в день храмовий той-же церкви св. верх. Апост. Петра

Білий кіраснер.

(З французького — Павла Маргеріта).

В рік по війні 1870 німецькі війська забірали ще цілу всхідну часть Франції. По селах вештали ся чорні Прусаци, підчас як сині Баварці, в високих каскетах з найменим волосем, подібним до чорної гусяльниці, пильнували зелених доріг.

Було мені тогді літ тринацять. Війна, комуна, смерть мого батька, — все те громом поразило мене, мене й мою уяву. Дитячий вік мій, обдертий нагло з мрій, що буйно цвили під золотим сонцем Альжиру, ягнув у темних мурах, військової школи для офіцирских синів, Prytanée de la Fleche, котрої мундур був і на мені, нескладнім ученику, що перед часом розвив ся.

Найсумніші були для мене ферії на селі, у наших приятелів Д..., властителів замку Сен-Лямберг, коло Аттіні.

Про що було говорити, як не про дні того важкого горя?... Та найчастійше смутком пригноблені всі мовчали. За те розмавляли очі... Бачу ще слюзи, що спливали знід вдовного серпанка по блідім лиці моєї матери. Ми відвертали ся всі, щоб не бачити єї страдань.

Даром погідне небо, лани спілого збіжа, зеленя — і золото лісів, цвітом убрані поля пишали ся передімною своїми святоточим одягами. Невимовний жах обезцелив мої пориви, мою жажду життя. Меві здавало ся, що цілі Ардени, що та земля, по котрій ступаю, насичені кровю... Невидима і страшна мара смерті витала над полями, вкритими сьвіжим цвітом, над зеленими лісами, що їх рік тому назад толочили колеса гармат, топтали ряди верогів, калічили кулі — зминала кров...

Лиш такі спомини будили ся вічно в моїй душі. В день окружали мене бліді якісь привиди, в ночи я діставав горячку... Всі діти, що розвивали ся в тих страшних часах, зберегли якийсь смуток в серці — ддятого мабуть і наші писателі тепер такі меланхоліки.

Сердечний Павло! — жаль ему було чаето смутного хлопця, котрий не вмів банити ся. Віп саджав мене часом на коня, або брав з собою на хутори, бо сам вів господарку.

Я любив его щиро, все, бувало, говорив з ним про батька; він був свідком останних хвиль его життя, прибув до Седану, почувши про его рапи, ні на крок не відходив від него через цілий тиждень і перевіз его з Седану до замку Бореп в Бельгії, де ралний віддав Богу духа.

Ті прислуги і пошана, яку він зберіг в душі для мого покійного батька, дивним

чаром вкрили для мене Павла; я не лиш почитав его, але й дивив ся на него, як на сонце. Діти вмють пізнавати ся на благородних душах.

Все мені імпонувало — его повне жптя око, здорове тіло, благородна постава, его запал, як в расового коня. Кілько-ж то разів бачив я, як кров его грала на саму згадку нашого лихолітя. — Він бліднів на вид Німців, що доси рвали наш край. Підчас війни Прусаци ограбили его замок, спали на его постелі, випорожнили пивниці — пруский король урядив собі в Сен-Лямбер головну квартиру.

Часто, селом їдучи, ми умисно звертали на боки, що-б не стрічати ся з прускими войками, котрі відбували вправи. Раз, тямлю, ми наскочили на відділ піхоти, що стояв саме спокійно, поскладавши оружжя. За пізно було вже виминати, та все таки вдало ся проїхати скоро...

— Чвалом! — закомандував Павло.

Простою і твердою дорогою, о котру відбивали ся кінські підкови, високо піднявши голови, гнали ми гордо й так швидко, що воляки не могли вступити ся нам з дороги... Один з них, котрий не рухав ся з місця, трохи що не дістав ся під коні.

— Чвалом, чвалом — повтаряв Павло. По суворім его погляді я бачив, що він без милосердя роздавив би Прусака.

і Павла. — Третя церков в Кю-Кляро ставить ся вже на кольоні першій вісинал II. Та церков буде найбільша і має бути до Різдва готова, сли не зайдуть які непредвиджені перешкоди. — Проф. др. Яхно в Станиславова переслав для нашої школи рухому азбуку і посилав своїм коштом для нашої читальні галицьку „Свободу“ і черновецьку „Руску Радю“. Обіцяв також зайнятись нами і на дальше по можности. За те на сім місци щира подяка. — П. Теофіл Косевич подарував нашої читальні кілька руских книжок. Щиро дякуем. — Чи би не могли наші брята в Галичині дещо нам прислати, взагалі щарійше нам заопікуватись, нами будучими богатирами, але поки-що бідними харлаками? — Ріо-Кляро, V., 18 липня 1899.

— В Перемишлі розпочала ся третя каденція судів присяжних. Першою справою було підпадене з мести батьківського газдівства сином Гаврусем. По-при батьківске газдівство пішла з димом і стодола сусіда. При розправі батько зрік ся доходження шкоди і дарував вину синові. Обжалований боронив ся що, що був цяний та що стодола запалила ся мабуть з цигара. Суд засудив его на чотири роки тяжкої в'язниці з постом що місяця. — Пошолудни відбула ся друга розправа против Гринька Пона, котрий в суперечці ударив рикалем в голову сусіда Матвія, в наслідок чого той умер. Пона засуджено на шість місяців тяжкої в'язниці.

— П'ятьдесят літ військової служби. Сими днями помер в Коморні рідкий оказ воика: фельд-вельс в чинній службі Іван Пустельник, проживши над 70 літ, а служивши бездоганно у войску 50 літ і то весь час в тім самім полку піхоти (12-ім Ковача). Асентирований в маю 1849 р. в Сяноці на вісім літ до 12 полку відбув того-ж року кампанію угорську, в 1851 р. став фрейтром, по трох роках капралем, 1858 р. цугефіером і в тій шаржи відбув дві кампанії (1859 і 1866 р.), в 1867 став „фанентрогером“, а в 1868 р. фельд-вельс і від того часу фельдвельсвав аж до смерти. Мав вісім декораций (між тими один медаль хоробрости з 1866 р., нару хрестів заслуги, російский медаль св. Георгія, і кілька службових медалів). Покійник полишив вдову і четверо дітей, з котрих наймолодший син має 12 літ.

— На дохід рускої Бурси ремісничої у Львові відбуде ся в Гяпнянах в неділю 17 н. ст. вересня с. р. в сали уряду громадского вечерок вокально-музыкальний з танцями, на котрий мають честь запросити за комітет: о. Бачинський, Балтарович і др. Мох. — Початок о годині 7^{1/2} вечером. Вступ від особи 1 зр., білет фамілійний на чотири особи 3 зр., не кладучи тамі добродійности. Стрій визитовий.

— Товариство „Родина“ в Коломиї устроює дня 21 н. ст. вересня с. р. в сали каси щадничої вечерок з танцями. Запрошеня вже розсилають ся.

Наша сьміливість вразила офіцера, він пустив ся за нами. Коні зрозуміли, що їх гонять, розширили ніздря і почали гнати без памяти, та Павло стягнув сильно важки, щоби не подумали, що ми втікаємо — щепнувши до мене:

— Помалу.

Офіцер, амбітний, звільнив також біг. Кілька хвиль тревали ті перегони. Потім Павло обернув ся, щоби побачити здистансованого офіцера, котрий саме, подавши ся на перед, пустив ся гальпоном.

— Кроком! — гукнув Павло, а я по его насуплених бровах і затятих зубах аміркував, що готово прийти до бучі.

Страшно мені стало, та не о мого приятеля; чудувала мене его горда постава і сам я чув відвагу в собі. На щасте Німець, побачивши, що ждемо на него, вернув ся до своїх.

А знову раз, не тямлю вже й за чим, ми вибирали ся до Ретель. Всі вагони переповнені були пруским войском. Для нас, Французів не було вже місця...

— Готов! — кричав кондуктор.

Павло тунув мене в купе першої класи, де я кризь клуби синього диму побачив трох офіцерів берлинської гвардії. Вони курили цигара. Проти них сидів величезний білий кирасиер. Привитав нас він — треба-ж було ему відклонити ся. Другі не рушили ся навіть, лиш курили завзято.

— Зима в серпни. Що в послідних днях серпня була у нас така студінь як би вже в пізній осені, то не дивота, бо в многих сторонах середньої Європи була під ту пору правдива зима зі снігом. Декуди і в наших горах падав сніг, але найбільший унав був на угорській стороні. З Борго-Бестерче в Семигороді (округ Вистрицкий) доносять, що там всі гори вкрили ся грубою верствою снігу, а поля вкрив град. В хагах треба було падити, така була студінь. Настала обавя, що кукурудза, котрою майже виключно живить ся тамошне румунське населене, вже не доспіє. Від кількох даїв настала там вже правдива зима — в серпни. Подібно доносять і з полудневої Угорщини, де, як звістно, звичайно дуже тепло буває. Коло Геркулесбаду і Саскої Бані унали також великі сніги.

— Убийство при горівці. В Ясній коло Нового Санча посварили ся п'яні селяни в коршмі Мошка Геллера, відтак Андрій Радик ударив так сильно каменем Якова Валигору, що той другого дня помер.

— Рідкий він. З Нового Саду на Угорщині доносять, що там в селі Белотіч має старенька бабуся іменем Стана Борович, котра має вже 125 літ. Она була чотири рази замужна і привела на світ 13 дітей, з котрих однакож живе лиш один однісенський син з третого подружя, Любова Вуїчич, а тому тепер вже 80 літ. Старушка чує ще і говорить дуже добре, але очи так вже ослабли, що майже не може нічого і нікого розпізнати, а така худа, що на ній лиш шкіра і кости, — важить всего лиш 18 до 20 кіло, після того, чи більше або менше здоровійша і як поживить ся.

— Торговля дівчатами. Юду Бандя з Ярославля засудив суд віденьський на шість місяців тяжкої в'язниці. Той Банд заробив на торговлі галицькими дівчатами 10.000 зр. Продавав їх до домів розпусти в Буенос-Айрес. При посліднім транспорті, на телеграфічне жаданя австрійських властей, арештовано его в Генуї і відставлено до Відня.

— Коротенька гігієна. Найпопулярнійший французский календар „Almanach Hachette“ оголосив конкурс на коротеньку а богату змістом гігієну або науку о здоров'ю. Надіслано 500 праць, але нагороду уаискала слідуєча коротка відповідь дра Декорнета: 1) Гігієна загальна: Вставай досьвіта, лягай вчасно, будь занятий через цілий день. — 2) Гігієна дихання: Хліб і вода удержують житє, але чистий воздух і совце суть конче потрібні для здоров'я. — 3) Гігієна поживи: Тверезість і здержаливість суть найліпшими ліками на довге житє. — 4) Гігієна шкіри і отворів тіла: Чистота не допуская ржі; машини, удержувані дуже порядно і чисто, служать найдовше. — 5) Гігієна сну: Достаточний спочивок скріпляє і відроджує, надмірний — ослаблює. — 6) Гігієна

одежи. Добре убирати ся значить: при цілї свободі рухів удержувати тіло у відповідній теплі і хоронити его від впливів наглої зміни температури. — 7) Гігієна помешканя: Чисте і веселе помешкане єсть милим домашнім огнищем. — 8) Гігієна моральна: Забава і розривка єсть відпочинком для ума і заострює его; але коли забави за богато, то виходить з неї пристрасть а з пристрасти пороки і злочини. — 9) Гігієна ума: Веселість вяже до житя і єсть половиною здоров'я. Смукот і знеохота прискорюють старість. — 10) Гігієна фахова: Коли плекаєш мозок, не дай марніти рукам і ногам. А може заробляєш на житя лопатою? Старайсь ся украсити твій ум і розвивати память. — Ото коротеньких десяти заповідий гігієничних, котрі повинен кождий собі запам'ятати.

— Укарані розбишаки. Перед кількома днями зловили розбишаки в Македонії коло села Клісура якогось богача з Солуня іменем Сімонта і зажадали від него 100.000 зр. окупу. За радою турецького правительства родина зловленого аложила ту суму. Але ледви розбишаки відобрали ті гроші, окружило їх зі всіх боків войско і вирізало цілу ватагу зложеноу з 8 людей. Голови розбишаків привезено до Клісури і там їх виставлено публично серед села застромлені на жердках.

— Найстарше передпотопове звівря відкрито закамєніле в землі в громаді Борболія на Угорщині. Професор Белля з Іденбурга, котрий взяв ту незвичайно цікаву і важну закамєнілість під свою опіку, доки аж не прийдуть на місце геологін з Будапешту, так о тім пише: Єсть то закамєніле передпотопове звівря, довге на вісім метрів. Судячи по тій верстві землі, в якій его знайдено, єсть то найстарше звівря, яке доси в Європі знайдено; оно віком і величиною перевишає оба найбільші окази закамєнілих звіврят, які доси знайдено в Європі, а котрі тепер суть в музеях в Антверпії і в Вольонії.

— Жінки перского шаха. Недавно розійшла ся по світї поголоска о хоробі і нервовім розстрою перского шаха. Вість сю заперечили представителі его в Европі. Той вісник хопила ся одна новоїорекса часопись, і пише, що знає, що розстроїло нерви шахови. Шах має 800 жінок і як раз журба о їх утриманє спроводила хоробу. Цікавий є спосіб, в який шах вибирає собі жінки. Як давнійше, так і тепер з нагоди вступлення на престол і кождого слідуєчого року приводять шахови найкрасні дівчата до вибору. З них король вибирає 25 що року. Дня 25. грудня родичі мають мати вже дочки приладженними, а 25. січня слідує виборче сьвято. Дівчата в білих, сьвяточних строях громадять ся на вільній площі. Стають

Кирасиер очвидячки мав охоту зачати розмову, всьміхав ся навіть до мене. Зацікавив его певно мій військовий мундур. Я випростував ся й витягнув, як мога, свою малу фігуру, став гордо, як пристало на сина вбитого ворогами батька, на будучого местника.

Кирасиер мав дуже лагідний вигляд. Одежа его була як сніг. На его груди спливалала довга, кучерява борода, полискуючи майже так само як золото гальонів і офіцёрский хрест. Високі чоботи з острогами й золоченими ланцупісками відбивали від чорного лякиру. Руки в него були дужі і жарні; на пальци лівої сьвітिलाсь обручка. Може мав сина такого як я?... Дарма що я про кождого Прусакка думав: „Хто знає, може то і він убив мого батька“, — сего чоловіка я не міг уважати за ворога. Він же так лагідно дивив ся на мене.

В купе було душно від диму. Павло відчинив вікно, змірив очима курців, добув з кишені цигара і вибрав одно так, як коли-б хотів сказати: „Пек тобі на, чей же й мені можна закурити...“

Та тут же спостеріг, що не мав сірників...

Кирасиер мов того й ждав і як найчемнїйше подав ему запалений кніт в металевім пуделку...

Павло вагав ся хвилию, закурив і хитнув головою замість подяки.

Згодом і кирасиер добув цигаро, а Павло подав ему вогню. Треба було бачити, як він

тогді дякував! Здавало ся, що він щирою добродушністю перепросити нас хоче за свою влізливість, за те, що він є в нас непрошеним гостем, побідником — неприятелем.

І він знову глянув на мій мундур:

— Чи з Сен Сир?...

— З Сомір, з офіцёрської школи, — збрехав перед ним Павло. А я тоді що йно в Флеш був студентом з четвертого року, що прів над Енеїдою. Павло зробив мене старшим.

— На правду? — здивував ся кирасиер, — сила-ж ему літ?...

— Щіснайцять, — сказав Павло, а бажаючи ще більше мною почванити ся, додав:

— Син генерала кавалерії Марієрїтта, що поляг під Седаном.

Три прускі офіцери автоматично підняли голови і мимохіть салютували нам. Чи та несподівана почесть віддана памяти батька, чи щирий погляд кирасиєра витиснув мені сльози з очей. Я прикусив уста, щоби не розплакати ся.

Офіцери дивили ся на мене з холодною симпатією; двох їх кинули цигара, бормотячи до себе:

Ja wohl, Sedan, африканські стрільці.

Настала мовчанка, — кождий з нас бачив очима душі тих казочних вже нині синих стрільців на арабських конях. При хриплим голосі труб мов шалені люди і звіврята гнали ся, бючи й рубаючи, аж блискавки з шабел сипали ся, прямо на баїнети і цезли як в про-

ТЕЛЕГРАМИ.

Будапешт 31 серпня. Pester Lloyd пише, що покликане Хлюмецького до Ішлю доказує, що в рішачючих кругах наміряють вкінці погодити обі народности, т. є. Чехів і Німців і що поголоски о зміні конституції цілком безосновні.

Берлін 31 серпня. Говорять загально, що в наслідок голосованя против каналового предложеня в прускім соймі правительство віддалить 21 висших урядників.

Рим 31 серпня. Одна визначна політична личність заявляє, що після загальної гадки офіцирів Драйфус буде увільнений.

Надіслане.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодіжи. Ціна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педагогічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодіж шкільна, але всі, котрі хотять познакомити ся з житем і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на літературну діяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезій многи поясненя в нотках, котрі багато причиняють ся до зрозуміння поезій, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педагогічним у Львові, ул. Академічна, ч. 8.

— В канцелярії руского товариства педагогічного, при улиці Академічній, ч. 8, можна купити слідуєчі виданя: 1) Образкові виданя: Звіринець 10 кр. — Гостинець 10 кр. — Забавки 10 кр. — Менажерія 10 кр. — Робінзон 40 кр. — Квіточка 20 кр. — Віночок 20 кр. — Кобзар Тараса Шевченка 20 кр. — Франко: Лис Микита, 2-ге цілком перероблене видане 50 кр. — Мірон: Пригоди Дон Кіхота 40 кр. — Наші звірята 40 кр. — Діточі вигадки ч. 1. 30 кр. — Діточі вигадки ч. 2. 30 кр. — Забавки для дітей 40 кр. — Мала менажерія 35 кр. — Велика менажерія 40 кр. — Нашим дітям ч. I. 40 кр. — Нашим дітям ч. II. 40 кр. — 2) Виданя без ображків: Читанка ч. I, II, III, IV. оправні 20 кр., без оправы 10 кр. — Китиця желаня, 2 розширене видане 20 кр. — Ів. Франко: Абу каземові Капці 20 кр. — Учитель на р. 1890, 1891, 1892, 1893, 1894, 1895, 1896. 2 зр. — Дзвінок на р. 1892, 1893, 1894, 1895, 1896, 1897, 3 зр. — Ів. Левицкий: Попались, Різдвяні сценки 10 кр. — Вол. Шухевич: Записки школяря 20 кр. — Від Бескида до Андів 10 кр. — В. Чайченка: Олеся; Байки; Комар; два оповіданя по 5 кр. — Дума про княгиню Кобзаря 5 кр. — О. Нижсанковский: Балько і мати, двосьпів для дітей з фортеп. 10 кр. — Леоніда Глібова: Байки 5 кр. — Дніпрової Чайки: Казка про сонце та его сина; Писанка по 5 кр. — М. Лисенко: Тече вода з під явора. Двосьпів з фортеп. 10 кр. — Мапа етнографічна України-Руси 20 кр. — Гордієнко: Картагенці і Римляни 20 кр. — Юлій Верне. Подорож довкола землі 60 кр. — Барановский. Приписи до іспитів 20 кр. — Молитвенник народний, в полотно оправлений 20 кр. — Др. Л. Кельнер. Коротка історія педагогії 60 кр. — Василь В-р. Джопатан Свіфт. Подорож Гулівера до краю великанів 25 кр. — Остап Макарушка. Короткий огляд руско-українського письменства 15 кр. — Мальота. Без родини 40 кр. — Віра Лебедева. Прогулька 5 кр. — Др. Мандлбур. Олімпія 35 кр. — Сальо. Непос для III. кл. гімп. 65 кр. — А. К. Робінзон неілюстрований 10 кр. — Kukuliewicz Józef. Podrecznik dla kancelaryi szkolnej. 50 кр. — Тарас Шевченко. Кобзар для молодіжи. 1.20 зр. — Великі замовленя висилають ся скоро і точно.

За редакцію відповідає: Адам Креховський.

в рядах а шахови представляють їх за порядком. Один рух головою, і вже жінка вибрана. Як вже всі 25 вибрані, тоді шах вертає до палати. Вибрані чують ся дуже щасливими а відкинені плачуть над своїм понижєням. Теперішній шах має 800 жінок.

— Не хвали ся щастем, бо підеш до — арешту. Так учать слідуєчі дві події, які стали ся недавно тому у Відні: Дня 24 с. м. перед полуднем ходив якийсь візник від омнібусів по улицях на передмістю Леопольдштадт з чогось дуже веселим лицем і з затисненим кулаком. Від часу до часу заступав він дорогу зовсім незнакомим собі людям і тикав їм кулак під ніс, сьміючись тогди на ціле горло. Розумів ся, що люди в першій хвили перестрашували ся і відскакували на бік, думаючи, що той якийсь хоче їх бити. Але в тій хвили візник отвирав поволи кулак і показував їм в жмени на превелике диво спору пачку — банкнотів, межи котрими була й одна ціла тисячка! В одній хвили мов огонь рознеслась вість про того візника по цілім передмістю і народила багато шуму, аж хтось дав знати о тим поліціянови на стійці. Той пігнав зараз за візником і стрітив его все ще так само веселим та з помнятою вже дуже тисячкою і цілою пачкою десяток і пяток в жмени; він арештував візника і привів до комісарияту. Там забрали візникови старанно гроші із жмени і перерахували; було їх разом 1380 зр. Коли спитали візника, звідки він має ті гроші, розповів він, що виграв їх на лютотерії і як-раз перед хвилею відобрав та так втішив ся своїм щастем, що хвалив ся ним перед людьми на улиці. Показало ся, що візник говорив правду і его по короткім арештованю випущено на волю. — Та й дивно би було, як би той добродушний візник омнібусовий хвалив ся так краденими грішми! — А друга подія була така: Одного вечера тамтого тиждня прийшов до каварні Вертера при ул. Цісаря Йосифа якийсь чоловік дуже бідно убраний, а щоби показати, що він не такий, як виглядає, казав собі дати пива, горівки, кави ба й шампаня! До того ще й запросив він до свого стола зовсім чужих людей і став їх гостити. Нараз витягає він з кишені подарес і виймає в него банкнот та каже, що тому, хто ему той банкнот змінє, заплатить 2 зр. 50 кр. Всі гості лиш витріщили очи побачивши тисячку і не знали, що на то казати. Але знайшов ся зараз один, котрий приступив до того тисячного бідака і зробив ему предложєне, щоби він у него — заасекуровав ся на жите. Той чоловік з тисячкою вдовго падував ся і зараз підписав угоду аскураційну. Але ледви що відложив перо, як вже в дверох показав ся тайний агент поліційний і арештував его та повів до комісария-

ту. Тут показало ся, що то був монтер Йосиф Асіяльш з Будапешту, котрий мав то щастє, що дістав в спадщині 6000 зр. і тепер їздить за ті гроші та уживає сьвіта.

Господарство, промисл і торговля.

Курс львівський.

Дня 30-го серпня 1899.		платять	жадають
I. Акції за штуку		зр. кр.	зр. кр.
Банку гіпот. гал. по 200 зр.		375—	384—
Банку кред. гал. по 200 зр.		—	—
Зеліз. Львів-Чернів.-Яси		283-50	286—
Акції гарбарні Ряшів		—	200—
Акції фабр. Липинського в Сяноку		253—	258—
II. Листи заставні за 100 зр.			
Банку гіпот. 4% корон		96-50	97-20
Банку гіпот. 5% преміов.		110—	110-70
Банку гіпот. 4 1/2%		100-00	100-70
4 1/2% листи застав. Банку краєв.		100-20	100-90
4% листи застав. Банку краєв.		97-30	98—
Листи застав. Тов. кред. 4%		97—	97-70
" " 4% льос. в 41 літ.		97—	97-70
" " 4% льос. в 56 літ.		94-10	95-80
III. Обліги за 100 зр.			
Пропінаційні гал.		97-80	98-50
Обліги ком. Банку кр. 4% II ем.		102-50	—
" " " 4 1/2%		100-50	101-20
Зеліз. льокаль. " 4% по 200 кор.		97—	97-70
Позичка краєв. в 1873 по 6%		103—	—
" " 4% по 200 кор.		96-30	97—
" м. Львова 4% по 200 кор.		93-20	93-90
IV. Льоси.			
Міста Кракова		27—	28-25
Міста Станиславова		56—	—
Австр. червон. хреста	Курс вільновський	20-90	21-50
Угорскі черв. хреста		10-70	11-10
Італ. черв. хреста		11—	12—
Архіск. Рудольфа		28—	29—
Базиліка		7-30	7-80
Joszif		3-70	4-40
Сербскі табакові		4-25	5-25
V. Монети.			
Дукат цісарський		5-66	5-76
Рубель паперовий		1-27	1-28
100 марок німецких		58-70	59-15
Доллар америк.		2-40	2-50

пастях в обіймах смерти, — пропачі герої тої великої заглади.

Така страшна була та згадка і те все, що є будило: вітчизна в небезпечности, упадок цісарства, облога і пожари Парижа, за ціну пята мільярдів і двох провінцій куплений мир; тільки вдів і сиріт, тільки вилитих сліз — і тирами гуляючі ще по нашій землі... така страшна була та згадка, що ми Французи і Німці, відвернули від себе голови, щоби укрити мову наших поглядів.

По хвили білий кирасєяр промовив: — Під Фрєшвейле поляг мій брат — полковник від гузарів. На двоє роздер его гранат.

Сльози закрутили ся в моїх очах. А найстарший пруский офіцар, — ще й не дуже старий, — дуже остро озвав ся:

— І мій син поляг за вітчизну під Штраєбургом!

Білий кирасєяр підводячи на Павла мов північною мракою вкриті очи і покручючи в задумі свою золоту бороду, шешув тахо:

— Смутна то річ, пане, війна.

Зачата мимохіть розмова йшла дальше в тоні гамованого зворушеня. Нагла мовчанка... Задумевні думки не давали їй розвинути ся щиро...

Стация — ціль нашої подорожи зробила конець розмові, котра, дарма що й нещира, овіяна була якимсь сумним чаром.

Ми висіли з Павлом і пішли до буфету. Білий кирасєяр вийшов з нами до саді. Принесли нам дві склянки мадери, а він зажадав третьої і, взявши єї в руку, сказав поважно:

— За ваше здоровле!

Поставив порожню склянку, виймив штку золота, щоби заплатити рахунок, та Павло випередив его, притримав ему руку і вічливо додав:

— Уже заплачене.

Сердечний, він зрозумів помалу.

— Го, го! — запротестував.

Він не знав, що зробити з своїм золотом. Нараз прийшло ему щось на думку, велькнув ся до мене і показав на буфет, де лежали пачки медівників, тісточка і ласощі. Щира, але несмїла просьба була в него на устах.

— Дякую — сказав Павло — він нічого не потребує.

Я спаленів перед ним, але так само спротивив ся:

— Я не голодний.

— Він не хоче! — сказав Павло голосно. — Er will nicht!

Офіцар випрямив ся і сказав добродушно: — Дуже шкода.

Він салютував нам і уступив ся, щоби нам зробити місце, але не йшов за нами. Ми їхали дальше вже з самими Французами.

1

До Народної Часописи

і
Газети Львівської

Всілякі

ОГОЛОШЕННЯ

приймає виключно

АГЕНЦІЯ

ДНЕВНИКІВ і ОГОЛОШЕНЬ

у Львові, Пасаж Гавсмана ч. 9.

Ново отворена Агенція дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

приймає оголошення до всіх дневників

також пренумерату на всі часописи краєві і заграничні.